

Vad CESAR MILAN egentligen står för

"Cesar Millan bra eller dålig" – denna retoriska fråga är rubriken för Anna Janssons fördömande utläggning om Cesar Millans (CM) "metoder" i HS nr 10/13. Frågan är retorisk i och med att den direkt besvaras i ingressen: metoderna innebär "djurplågeri". Samtidigt som Anna också medger att hon endast kommit i kontakt med programmen när hon "zappat mellan TV-kanaler" samt sett några klipp på Youtube. Hur kan hon då veta så tvärsäkert vad hon talar om?

Vad är det för argument mot CM som framförs i artikeln? AJ, som själv anser att metoderna innebär "djurplågeri", har träffat på hundägare som tillämpat tekniker de sett i TV-programmen. Bland annat har de använt "pscht"-ljudet, men utan resultat. I ett fall observerade AJ också att en hundägaren tilltalade sina hundar på ett otrevligt sett (ord som "idiot" och "hunddjäväl" användes). Hon noterar vidare att CM:s skara av fans troligen finns utanför SBK:s krets och refererar till ett långt citat av Nina Christofferson i SKBK:s centralstyrelse, vilken dock inte vill anklaga CM för den vikande trenden av antalet deltagare på SBK:s tävlingar och prov.

Sedan citerar AJ Staffan Thorman som kritiserar CM:s inflytande över svenska hundägare på en rad punkter: för att betona problemhundar på bekostnad av valpfostran; att CM inte förstår vikten av att hundar behöver fysisk aktivitet, nosarbete och lek, samt att USA är ett annorlunda land än Sverige. Vidare att det inte finns enkla "quick-fix", att CM aldrig visat tävlingsresultat i hunddressyr, att de problem CM hanterar är hundrelaterade och att rehabilitering via flocken inte är "relevant för oss".

Yvonne Öster, som AJ sen citerar, säger att hon själv fått möjlighet att prata 45 min med CM under hans Sverigebesök och att hon

"verkligen respekterar honom som person och att han har en genuin talang att läsa och förstå hundar". I citatet sägs vidare att CM är en "fattig" person som hamnat i klorna på oseriösa TV-producenter. Det antyds således att CM är förledd och naiv. Hon påpekar också att CM inte kan "anklagas" för nedgången i intresset för SBK:s verksamheter. (Problemen med vikande intresse för SBK:s verksamhet kanske är mer närliggande, och kan sökas i organisationen själv och upplägget av de aktiviteter den organiserar.)

Sedan följer ett nytt tema om något som kallas "strangulering" som innebär att ett smalt strypande halsband/koppel placeras under hundens öron, där det dras åt maximalt. Som slutkläm sägs att den människa som behandlar en hund på detta sätt saknar empati och förmåga att "förstå att djur kan lida". Behandlingen orsakar dessutom aggression och stress hos det plågade djuret. Denna "strangulering" förnippas inte explicit med CM men det impliceras att detta är en av metoderna som praktiseras. Tills sist önskar Anna att TV visar "hundprogram som visar verkligheten, som vi hundintresserade upplever den".

Det märkliga med denna osammanhängande framställning är att ingen av de refererade verkar ha en aning om vad grundstenar-

na i CM:s budskap går ut på. CM:s hundpsykologi, som inte har någonting att göra med hundträning för tävlingsdressyr. Dess praktiska tillämpning syftar till att få en välbalanserad, välfungerande, lyhörd och harmonisk hund, som fungerar på bästa sätt i familjen, med barn, hundar och andra djur, och i olika miljöer. Budskapet handlar om den ideala sällskaps- och familjehundshunden. Med andra ord, den hund som alla hundägare önskar sig.

Den verklighetsbaserade amerikanska TV-serien The Dog Whisperer där CM tog sig an problemhundsfall, började sändas 2004 och den sista (?) säsongen gick 2012. CM har skrivit en rad böcker om hundpsykologi och hundfostran. TV-serien är prisbelönt och CM har en rad utmärkelser. Han har byggt upp ett hundpsykologicum där han bedriver rehabilitering av problemhundar, utbildning och kursverksamhet inriktad på hundägare och instruktörer. CM arbetar aktivt med välgörenhet inriktad på herrelösa och avlivningshotade hundar.

CMs budskap är att i första hand fokusera på varje individuell hund, som ett djur av arten hund. I denna egenskap har hunden grundläggande förutsättningar och behov som måste tillgodoses för att den ska må psykiskt bra och ha förutsättningar att vara väl-

balanserad. Hunden har först och främst behov av motion och fysisk aktivitet, därefter gränser och regler, samt kärlek och tillgivenhet från människan. Ett genomgående tema i CM:s program är att ordningen är omvänd: hunden får mycket kärlek och omvårdnad, gränser och regler saknas (det är hunden som styr och bestämmer) och motion och fysisk aktivitet är bristfällig (den har överskottsenergi och är frustrerad).

Ett annat viktigt tema är att prioriteringsordningen nos, syn, hörsel i många fall är omvänd vilket skapar frustration, stress och obalans för hunden. Människor använder rösten i första hand, sen vänder vi oss till hundens syn och sist dess nos. CM rekommenderar en omvänd ordning, mer nosarbete och kommunikation med hjälp av luktsinnet och en begränsad användning av rösten i kommunikationen med hunden. Precis som Staffan Thorman förespråkar alltså CM nosarbete och fysisk motion!

Ett annat viktigt element är vikten av lugn, bestämd och balanserad energi i umgänget med djur. Detta innebär att varje hundägare behöver arbeta kontinuerligt med sig själv, sin egen sinnesstämning och sin inre mentala balans. Detta för att uppnå största möjliga kontakt och kommunikation med hunden. Spänd och obalanserad energi

smittar helt enkelt av sig... Det är denna mentala dimension som gör att man i TV-programmen kan få intrycket av "quick fix". CM tar över den problematiska hunden som i ett ögonblick förvandlas den till att bli lugn och foglig. Men detta är ingen "quick fix", utan något som hundägare måste upprätthålla dagligen i sitt umgänge med hunden. Att vara lugn, bestämd och balanserad, alltid och i alla lägen.

CM påpekar ständigt att detta arbete är ett pågående långtidsprojekt, något som vi människor har otroligt svårt med eftersom vi har en tendens att jaga upp oss, leva i det förflutna eller framtiden men sällan i nuet, vara nervösa, stressade, spända, frustrerade, oroliga, rädda, osäkra, obestämda... Alla dessa dåliga känslor och sinnesstämningar smittar av sig på hunden som på något sätt måste hantera situationen. Och om vi inte är medvetna om vad vi känner och vad vi gör, tar vi lätt med oss dessa dåliga "vibbar" till träningsplanen, tävlingsplatsen eller utställningsringen. Den som blir lidande är hunden.

Jag har sett i princip vartenda avsnitt av Dog Whisperer. Det handlar om flera hundra avsnitt, med 2-3 episoder, som jag studerat grundligt. Många av avsnitten har jag sett inte en utan kanske 2-3 gånger. Varje gång noterar jag någon ny detalj eller infalls-

vinkel att reflektera över. Jag har dock aldrig sett "djurplågeri", att CM gjort sig skyldig till övergrepp, eller tagit till grymma metoder. Han förespråkar inte stackel, eldresyr, eller "strangulering" som antyds i artikeln i HS.

CM har revolutionerat mitt sätt att se på hundar och inte minst mitt sätt att se på mig själv, i relation till hundar men också till andra människor. Ja faktiskt, CM är en utomordentlig psykolog, inte bara när det gäller hund utan också när de gäller människorna runt hunden. Det som är revolutionerande med CM:s perspektiv i förhållande till andra "läror" eller träningsfilosofier är att han ser hund och människa som ett sammanhang. Detta perspektiv gör det möjligt att fokusera på människan, som ges möjlighet att arbeta med sig själv och därmed sin hund och relationen till denna.

Inom det organiserade hundsverige, inom SBK och SKK-kretsen och bland instruktörer av olika slag, är CM:s budskap emellertid bemött av starkt avståndstagande och rent av avsky. Kanske har detta ytterst att göra med att människor är mycket obenägna att förändra sig själva, att se och ta itu med sina egna inre brister och tillkortakommanden och att fråga sig hur dessa skapar problem för hunden. Det är alltid lättare att säga att min hund är "si eller så". Hundens "dåliga" beteende blir som hugget i sten och ingen förändring finns i sikte.

Det är tråkigt att Hundsport publicerar artiklar på temat CM av så svag kvalitet som AJs betaktelse. Artikeln är osaklig, insinuerande, och kan inte tolkas på annat sätt än att dess syfte är att vilseleda och svartmåla utan egentliga sakliga skäl. Jag skulle istället välkomna en substansiell debatt om CMs filosofi, lära och metoder där olika experter förhåller sig till och diskuterar substansen av budskapet. En sådan mer nyanserad debatt borde handla om annat än huruvida verkligheten är vit eller svart; om CM är "bra eller dålig; samt om "hårda kontra mjuka" metoder i hundträning. Det hade varit intressant!

Avslutningsvis, jag har hållit på med djur i hela mitt liv, och det har pågått ett bra tag. Jag har fött upp dalmatiner aktivt sedan 1988, haft 24 valpkullar med dalmatiner, varit aktiv i föreningar och som utställare i många år, tävlat lydnad aktivt under 20 års tid med mina dalmatiner och lydnadsmeriterat 10 st, varav en till lydnadschampion (1996). Hemma har jag i nuläget 8 vuxna egna dalmatiner.

Jag har under åren gått otaliga kurser och läst i princip all litteratur som finns att tillgå om hundars beteende och psykologi, och dressyr. Dessutom har jag två hästar som tränas i enlighet med den akademiska ridkonstens principer om kommunikation, balans och harmoni mellan människa och häst, i markarbete och under ridning. För mig är CM en ledstjärna (intellektuellt och moraliskt) och en stor inspirationskälla i umgänget med mina djur.

ÅSA BOHOLM, KENNEL RIDOTTO

Vad CESAR MILAN egentligen står för

"Cesar Millan bra eller dålig" – denna retoriska fråga är rubriken för Anna Janssons fördömande utläggning om Cesar Millans (CM) "metoder" i HS nr 10/13. Frågan är retorisk i och med att den direkt besvaras i ingressen: metoderna innebär "djurplågeri". Samtidigt som Anna också medger att hon endast kommit i kontakt med programmen när hon "zappat mellan TV-kanaler" samt sett några klipp på Youtube. Hur kan hon då veta så tvärsäkert vad hon talar om?

Vad är det för argument mot CM som framförs i artikeln? AJ, som själv anser att metoderna innebär "djurplågeri", har träffat på hundägare som tillämpat tekniker de sett i TV-programmen. Bland annat har de använt "pscht"-ljudet, men utan resultat. I ett fall observerade AJ också att en hundägaren tilltalade sina hundar på ett otrevligt sett (ord som "idiot" och "hunddjäväl" användes). Hon noterar vidare att CM:s skara av fans troligen finns utanför SBK:s krets och refererar till ett långt citat av Nina Christofferson i SKBK:s centralstyrelse, vilken dock inte vill anklaga CM för den vikande trenden av antalet deltagare på SBK:s tävlingar och prov.

Sedan citerar AJ Staffan Thorman som kritiserar CM:s inflytande över svenska hundägare på en rad punkter: för att betona problemhundar på bekostnad av valpfostran; att CM inte förstår vikten av att hundar behöver fysisk aktivitet, nosarbete och lek, samt att USA är ett annorlunda land än Sverige. Vidare att det inte finns enkla "quick-fix", att CM aldrig visat tävlingsresultat i hunddressyr, att de problem CM hanterar är hundrelaterade och att rehabilitering via flokken inte är "relevant för oss".

Yvonne Öster, som AJ sen citerar, säger att hon själv fått möjlighet att prata 45 min med CM under hans Sverigebesök och att hon

"verkligen respekterar honom som person och att han har en genuin talang att läsa och förstå hundar". I citatet sägs vidare att CM är en "fattig" person som hamnat i klorerna på oseriösa TV-producenter. Det antyds således att CM är förledd och naiv. Hon påpekar också att CM inte kan "anklagas" för nedgången i intresset för SBK:s verksamheter. (Problemen med vikande intresse för SBK:s verksamhet kanske är mer närliggande, och kan sökas i organisationen själv och upplägget av de aktiviteter den organiserar.)

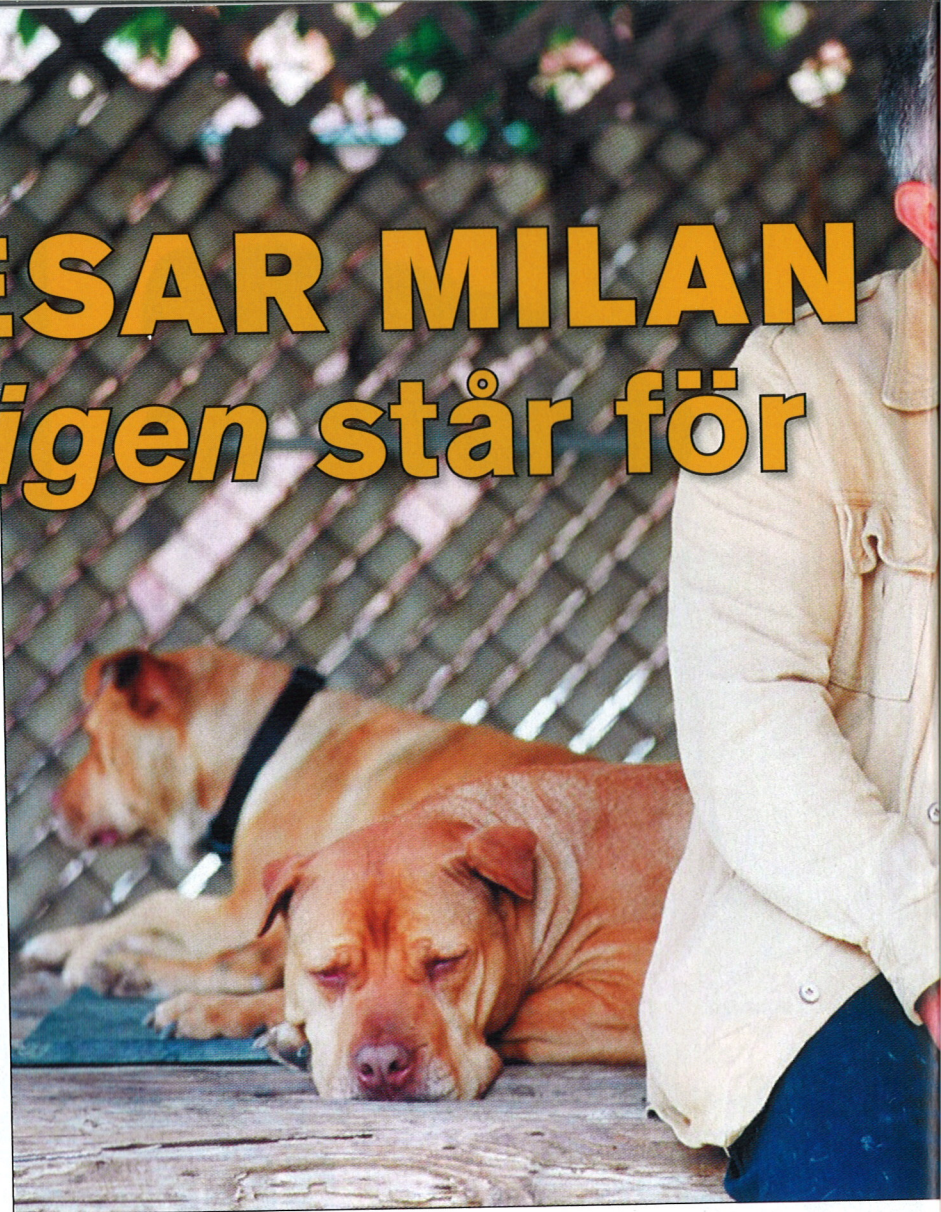
Sedan följer ett nytt tema om något som kallas "strangulering" som innebär att ett smalt strypande halsband/koppel placeras under hundens öron, där det dras åt maximalt. Som slutkläm sägs att den människa som behandlar en hund på detta sätt saknar empati och förmåga att "förstå att djur kan lida". Behandlingen orsakar dessutom aggression och stress hos det plågade djuret. Denna "strangulering" förnickas inte explicit med CM men det impliceras att detta är en av metoderna som praktiseras. Tills sist önskar Anna att TV visar "hundprogram som visar verkligheten, som vi hundintresserade upplever den".

Det märkliga med denna osammanhängande framställning är att ingen av de refererade verkar ha en aning om vad grundstenar-

na i CM:s budskap går ut på. CM:s hundpsykologi, som inte har någonting att göra med hundträning för rävlingsdressyr. Dess praktiska tillämpning syftar till att få en välbalanserad, välfungerande, lyhörd och harmonisk hund, som fungerar på bästa sätt i familjen, med barn, hundar och andra djur, och i olika miljöer. Budskapet handlar om den ideala sällskaps- och familjehunden. Med andra ord, den hund som alla hundägare önskar sig.

Den verklighetsbaserade amerikanska TV-serien The Dog Whisperer där CM tog sig an problemhundsfall, började sändas 2004 och den sista (?) säsongen gick 2012. CM har skrivit en rad böcker om hundpsykologi och hundfostran. TV-serien är prisbelönt och CM har en rad utmärkelser. Han har byggt upp ett hundpsykologiskt centrum där han bedriver rehabilitering av problemhundar, utbildning och kursverksamhet inriktad på hundägare och instruktörer. CM arbetar aktivt med välgörenhet inriktad på herrelösa och avlivningshotade hundar.

CMs budskap är att i första hand fokusera på varje individuell hund, som ett djur av arten hund. I denna egenskap har hunden grundläggande förutsättningar och behov som måste tillgodoses för att den ska må psykiskt bra och ha förutsättningar att vara väl-

balanserad. Hunden har först och främst behov av motion och fysisk aktivitet, därefter gränser och regler, samt kärlek och tillgivenhet från människan. Ett genomgående tema i CM:s program är att ordningen är omvänd: hunden får mycket kärlek och omvårdnad, gränser och regler saknas (det är hunden som styr och bestämmer) och motion och fysisk aktivitet är bristfällig (den har överskottsenergi och är frustrerad).

Ett annat viktigt tema är att prioriteringsordningen nos, syn, hörsel i många fall är omvänd vilket skapar frustration, stress och obalans för hunden. Människor använder rösten i första hand, sen vänder vi oss till hundens syn och sist dess nos. CM rekommenderar en omvänd ordning, mer närsarbete och kommunikation med hjälp av luktsinnet och en begränsad användning av rösten i kommunikationen med hunden. Precis som Staffan Thorman förespråkar alltså CM närsarbete och fysisk motion!

Ett annat viktigt element är vikten av lugn, bestämd och balanserad energi i umgänget med djur. Detta innebär att varje hundägare behöver arbeta kontinuerligt med sig själv, sin egen sinnesstämning och sin inre mentala balans. Detta för att uppnå största möjliga kontakt och kommunikation med hunden. Spänd och obalanserad energi

smittar helt enkelt av sig... Det är denna mentala dimension som gör att man i TV-programmen kan få intrycket av "quick fix". CM tar över den problematiska hunden som i ett ögonblick förvandlas den till att bli lugn och foglig. Men detta är ingen "quick fix", utan något som hundägare måste upprätthålla dagligen i sitt umgänge med hunden. Att vara lugn, bestämd och balanserad, alltid och i alla lägen.

CM påpekar ständigt att detta arbete är ett pågående långtidsprojekt, något som vi människor har otroligt svårt med eftersom vi har en tendens att jaga upp oss, leva i det förflutna eller framtiden men sällan i nuet, vara nervösa, stressade, spända, frustrerade, oroliga, rädda, osäkra, obestämda... Alla dessa dåliga känslor och sinnesstämningar smittar av sig på hunden som på något sätt måste hantera situationen. Och om vi inte är medvetna om vad vi känner och vad vi gör, tar vi lätt med oss dessa dåliga "vibbar" till träningsplanen, tävlingsplatsen eller utställningsringen. Den som blir lidande är hunden.

Jag har sett i princip vartenda avsnitt av Dog Whisperer. Det handlar om flera hundra avsnitt, med 2-3 episoder, som jag studerat grundligt. Många av avsnitten har jag sett inte en utan kanske t om 3-4 gånger. Varje gång noterar jag någon ny detalj eller infalls-

vinkel att reflektera över. Jag har dock aldrig sett "djurplåger", att CM gjort sig skyldig till övergrepp, eller tagit till grymma metoder. Han förespråkar inte stackel, eldressyr, eller "strangulering" som antyds i artikeln i HS.

CM har revolutionerat mitt sätt att se på hundar och inte minst mitt sätt att se på mig själv, i relation till hundar men också till andra människor. Ja faktiskt, CM är en utomordentlig psykolog, inte bara när det gäller hund utan också när de gäller människorna runt hunden. Det som är revolutionerade med CM:s perspektiv i förhållande till andra "läror" eller träningsfilosofier är att han ser hund och människa som ett sammanhang. Detta perspektiv gör det möjligt att fokusera på människan, som ges möjlighet att arbeta med sig själv och därmed sin hund och relationen till denna.

Inom det organiserade hundsverige, inom SBK och SKK-kretsen och bland instruktörer av olika slag, är CM:s budskap emellertid bemött av starkt avståndstagande och rent av avsky. Kanske har detta ytterst att göra med att människor är mycket obenägna att förändra sig själva, att se och ta itu med sina egna inre brister och tillkortakommanden och att fråga sig hur dessa skapar problem för hunden. Det är alltid lättare att säga att min hund är "si eller så". Hundens "dåliga" beteende blir som hugget i sten och ingen förändring finns i sikte.

Det är tråkigt att Hundsport publicerar artiklar på temat CM av så svag kvalitet som AJs betaktelse. Artikeln är osaklig, insinuerande, och kan inte tolkas på annat sätt än att dess syfte är att vilseleda och svartmåla utan egentliga sakliga skäl. Jag skulle istället välkomna en substansiell debatt om CMs filosofi, lära och metoder där olika experter förhåller sig till och diskuterar substansen av budskapet. En sådan mer nyanserad debatt borde handla om annat än huruvida verkligheten är vit eller svart; om CM är "bra eller dålig; samt om "hårda kontra mjuka" metoder i hundträning. Det hade varit intressant!

Avslutningsvis, jag har hållit på med djur i hela mitt liv, och det har pågått ett bra tag. Jag har fött upp dalmatiner aktivt sedan 1988, haft 24 valpkullar med dalmatiner, varit aktiv i föreningar och som utställare i många år, tävlat lydriad aktivt under 20 års tid med mina dalmatiner och lydriadsmerritat 10 st, varav en till lydriadschampion (1996). Hemma har jag i nuläget 8 vuxna egna dalmatiner.

Jag har under åren gått otaliga kurser och läst i princip all litteratur som finns att tillgå om hundars beteende och psykologi, och dressyr. Dessutom har jag två hästar som tränas i enlighet med den akademiska ridkonstens principer om kommunikation, balans och harmoni mellan människa och häst, i markarbete och under ridning. För mig är CM en ledstjärna (intellektuellt och moraliskt) och en stor inspirationskälla i umgänget med mina djur.

ÅSA BOHOLM, KENNEL RIDOTTO